

have erhvervet sig et saadant særligt Kendskab til Sagen, at det vil være rimeligt, at han beskikkes ogsaa under Domsforhandlingen, og særlig i Sager, hvor Domsforhandlingen foretages udenfor Landsrettens Sæde — se Lovens § 11, 2det Stykke, jfr. Lov Nr. 191 af 14. Juli 1927 § 3 — vil Anvendelsen af den her foreslaaede Regel være naturlig, idet der ofte derved vil kunne spares unødige Rejseomkostninger m. v.

Da det omvendt undertiden kan være praktisk, at den Sagfører, der beskikkes til at udføre Domsforhandlingen, ogsaa kan udføre Forberedelsen, foreslaas en saadan Ordning ligeledes hjemlet.

3) Nyt 4de Stykke: Forslaget stilles, fordi det i borgerlige Sager (jfr. derimod for Straffesager § 737, 3die Stykke) ikke fremgaar aldeles tydeligt af Loven, at den beskikkede Sagførers Hverv ogsaa omfatter Vidneførsler og lign., der skal finde Sted ved anden Ret end Hovedsagens. Dette bør af praktiske Grunde være Tilfældet, og der bør derfor tilkomme ham Salær for Arbejdet, idet der, hvis han ikke giver Møde, vil være at beskikke en lokal Sagfører for Parten, jfr. § 334, 1ste Stykke. Rejsegodtgørelse bør ligeledes ydes, dog kun, hvis den Ret, ved hvilken Hovedsagen er anlagt, finder det rimeligt, at Sagføreren har givet Møde ved den anden Ret.

Forslagene stemmer overens med Lovforslag 1928—29 § 64, der vedtoges af begge Ting.

Til § 336.

Retsplejelovens § 336 udtaler, at „Bestemmelserne i Lov om Sagførersalær m. m. af 24. Maj 1879 forbliver gældende i borgerlige Sager“. Loven af 24. Maj 1879 har i Praksis været forstaaet saaledes, at det — i hvert Fald som Hovedregel — er Dommen i Hovedsagen, der fastsætter Størrelsen af Sagførersalær og Godtgørelse for Udlæg ogsaa med Hensyn til saadanne akcessoriske Retshandlinger ved andre Retter, som Sagen maatte have givet Anledning til.

I Straffesager har man derimod normalt fulgt en anden Fremgangsmaade i Praksis, idet man ved Ordet „Retten“ i Retsplejelovens § 741 forstaaer den Underret, ved hvilken Sagføreren er optraadt.

For at samme Fremgangsmaade kan blive anvendt i borgerlige Sager og i Straffesager, har det staaende Retsplejeudvalg indstillet, at nærværende Forslag søges gennemført.

Forslaget er affattet saaledes (jfr. Or-

dene „særlig Beskikkelse“), at man undtager det Tilfælde, at en til en Retssags Udførelse beskikket Sagfører i Kraft af denne Beskikkelse selv har givet Møde ved en eller anden akcessorisk Retshandling ved anden Ret, idet det synes rimeligt, at hans hele Salær i saa Fald fastsættes ved Dommen i Hovedsagen, jfr. ogsaa nærværende Lovforslag til § 332, nyt 4de Stykke.

Forslaget stemmer overens med Lovforslag 1928—29 § 65, der vedtoges af begge Ting.

Til §§ 394, 417 og 441, 1ste Stykke.

Ved Retsplejelovens § 394, 2det Stykke, er det bl. a. bestemt, at Anke alene til Forandring af en Doms Bestemmelser om Sagsomkostninger og processuelle Straffe kun kan finde Sted med Justitsministeriets Tilladelse, og at saadan Tilladelse kun kan gives under visse nærmere angivne Betingelser.

Efter Retsplejelovens Ikrafttræden har Justitsministeriet imidlertid i nogle Tilfælde modtaget Andragender om saadan Anketilladelse enten paa Grund af, at Sagsomkostninger ved Dommen er blevet tilkendt med et ganske utilstrækkeligt Beløb, eller at der i Dommen overhovedet intet nævnes om Sagsomkostninger, eller at disse efter Andragerens Mening uden Grund er blevet ophævede.

I disse Tilfælde har Justitsministeriet som Følge af Undtagelsesbestemmelsens meget begrænsede Omfang maattet svare, at Ministeriet ikke havde Hjemmel til at meddele en Tilladelse som den ansøgte, uagtet der efter Ministeriets Skøn forelaa materielt gyldige Grunde til at ønske Forandring af Dommen paa det omhandlede Punkt.

Det foreliggende Forslag tilsigter at raade Bod paa dette Forhold ved i Stedet for den saa stærkt begrænsede Adgang til Anke, der nu haves overfor Dommes Bestemmelser om processuelle Straffe og Sagsomkostninger, at give vedkommende Adgang til at anvende det simple og hurtigere Retsmiddel *Kære*, dog at der med Hensyn til *Kære* angaaende Sagsomkostninger kræves Justitsministerens Tilladelse. Forslaget stemmer overens med Lovforslag 1928—29 §§ 66, 67 og 70, der vedtoges af begge Ting.

Til §§ 397 og §§ 398 m. fl.

Se Bemærkningerne til §§ 272 m. fl.